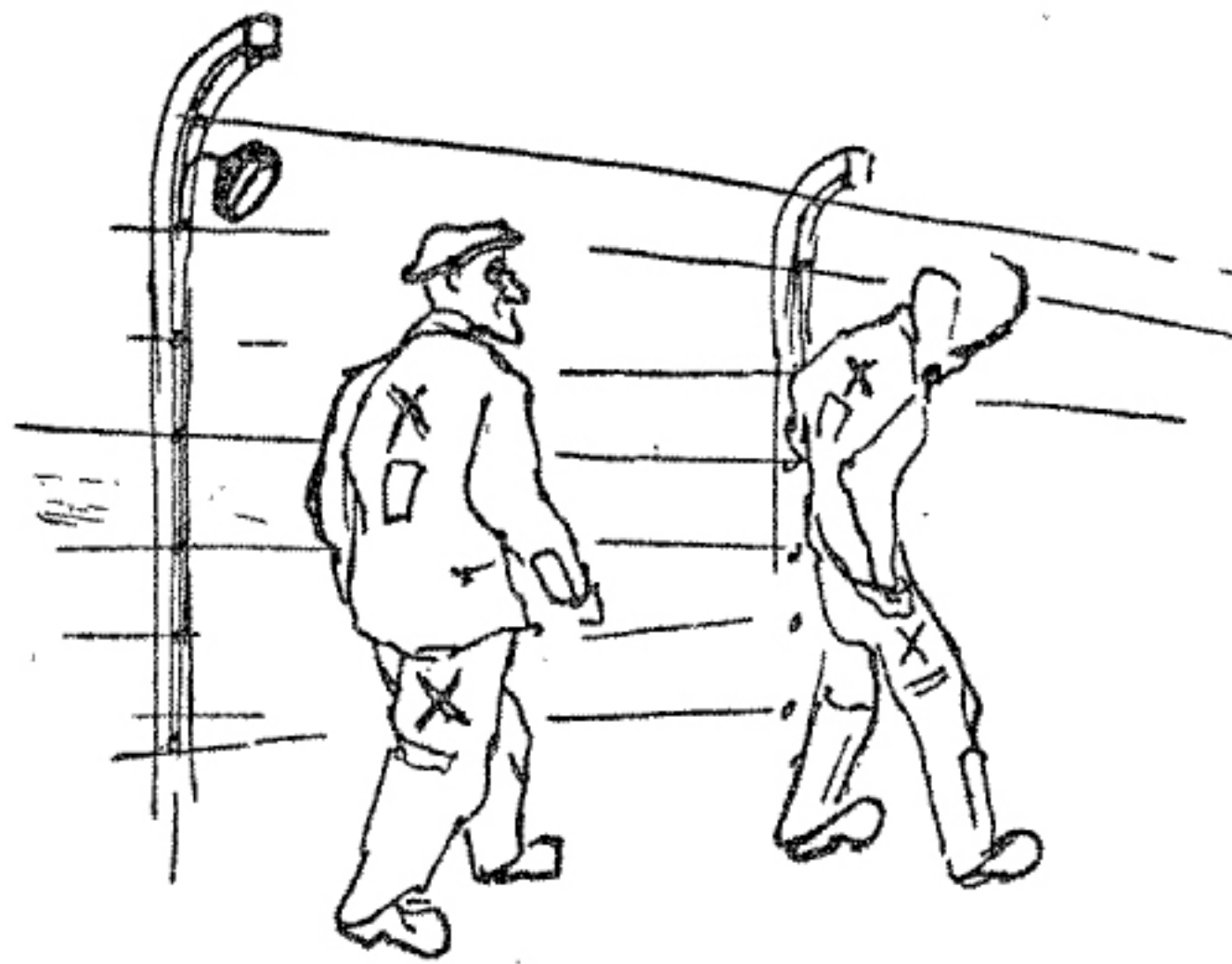

Ragnhild Andersen - Helge Larsen

VI BLEV REDDET DENNE GANG

Tegninger fra Konzentrationslejre af
Per Ulrich

København 1945 - Forlaget Tiden

blev ikke sagt noget under Transporten gennem Byen. Det var bælgmørk Nat endnu. Vi satte os paa Bagagen, og Gestapofolkene holdt Pistolerne parat. Vi forsøgte at holde Øje med, hvor vi blev transporteret hen, men det var ikke muligt, da vi ikke maatte vende os om. De Tanker, der gik igennem os paa vor Transport gennem Københavns Gader denne sorte, uhyggelige Oktobermorgen, kan ikke beskrives, men ingen af os glemmer nogensinde denne Nat. Og dog var den kun Indledningen til en lang Række af Rædsler og Grusomheder, vi skulde gennemleve.

Ved Langeliniemolen, hvor vi standsede, holdt Rækker af Biler, og Masser af Soldater og S.S.er gik omkring, kommanderende, skældende og jagende. Det var *Jødepogromerne*, som vi for første Gang i vort Liv blev rigtig Vidne til, der tog deres Begyndelse her i Landet. Det gik op for os, da vi blev drevet op paa Skibet. Der var en Raaben og Skrigen, Graad, Hulken og Jamren fra flere Hundrede Mennesker, der under de mest brutale Former blev tvunget om Bord paa Damperen. Da Tyskerne havde gennemrodet vor Bagage og taget al Tobak og Sakse og Knive derfra, raabte de til os, om vi var Jøder. Vi svarede, *at vi var Danskere*, og blev drevet op i en Krog, hvorfra vi blev tavse Øjenvidner til den afskyeligste Behandling af Jøderne, uden Hensyn til, om det var unge eller gamle, Kvinder med smaa Børn eller syge Mennesker. En syg Kvinde skreg i lange Tider, hun vilde ikke om Bord, men der var ingen Pardon, hun skulde med, og først da hun efter nogen Tids Forløb døde, hørte Skrigene op. Jøderne blev smidt ned ad en Trappe, deres Ejendele blev smidt oven i Hovedet paa dem og oven paa Kvinder og smaa Børn der sad dernede. Et gammelt Ægtepar krøb om som to syge Dyr for dog at finde en Krog, de ubemærket kunde gemme sig i, men det var umuligt, de blev jaget, æreskældt med Sprogets værste Gloser og smidt ned ad Trapperne.

Vi 7 Kvinder blev anbragt paa Mellemdækket i et aflukket Rum, hvor der var mørkt, da ogsaa Koøjet var tildækket og først blev afdækket, efter at Damperen havde forladt Havnen. Der var en Køje og en Straasæk til hver af os. Mad fik vi ikke den Dag, og paa vor An-

modning svarede en højerestaaende Officer, at vi Danskere havde ædt og drukket alt for meget. Derfor var vi saa dumme, men nu skulde vi til Tyskland og lære noget andet. Det trængte vi mere til end til Mad. Den 3. Oktober ved 8 Tiden var vi i Swinemünde, hvor vi sammen med Mændene fra Hørserød blev drevet ind i en Kreaturvogn, der skulde blive vores Opholdssted i flere Dage. I denne møjbeskidte Kreaturvogn kørte vi 43 Mænd og 7 Kvinder fra Søndag Morgen til Tirsdag Eftermiddag, da vi naaede Danzig. Vi fik trods vore utallige Bønner og Anmodninger hverken Vand eller Drikke udover een Gang undervejs. Af Brød fik vi et 2 kg Brød til 3 Personer og en lille Smule Marmelade. Det var alt. Det værste var dog næsten, at vi overhovedet ikke fik Lov at komme ud for at forrette Nødtørft i de tre Dage, Transporten varede. Med Biler kom vi til „Kleinbanen“, d.v.s. en lille Bane, der førte os til Stutthof. Da vi kom til Stutthof, aandede vi helt lettet op, fordi de fleste af os var ved at dø af Tørst, og vi haabede paa at faa Vand.